

| Uppvind |

libretto v 1.2, 23 juli 2006

niklas rydén

Uppvindl|Tuppvind

I princip alla de svärtade scen anvisningarna sjungs av kören. Alla repliker sjungs.

AKT 1

Scen 1 (Mannen, kvinnan)

Det är alldeles vitt i dimman. Mannen går över det lilla torget och in genom dörren till caféet. På trottoaren utanför slåss två tuppar. Deras fjädrar fastnar på fönstret i fukten. En polisbil passerar. Mannen slår sig ned bredvid kvinnan som sitter närmast fönstret.

Han

Spårvagnarna gick inte. Det var avspärrat. Jag blir så trött!

Hon

Det kan bara bli bättre. Inget kan bli sämre. Inte ens du. Ingen.

Han

Jodå. Hörde du om den nya lagen? Att de skall förbjuda duntäcken för att det skall gå åt mindre fåglar. För att spara – på fåglar.

Hon

Påfåglar är helt otroliga djur! Har du sett en påfågel spela?

Han

Hur kan du prata om fåglar just nu!

Hon

Det var du som började!
Nu kommer brandkåren också.

Han

Vad händer?

Kyparen kommer med kaffet mannen beställt. Den lilla lokalen har stora fönster mot torget. Grupper av människor på torget försvinner in i det mjölkvita. Tupparna är borta. Vid två av borden bläddrar någon i tidningen. Klockan är tio och tomma kaffekoppar trängs redan med urdruckna glas.

Hon

Tror du det kommer att hända nå't?

Han

Det är ingen som vet.

Hon

Tänk att det bara är tre kvarter härifrån. Helt överkligt!

Han

De tror att det är en ensam galning. Eller inte. Ingen vet någonting.

Dimman har lättat och i grådagern ser man det blåa röda blinkandet från avspärningen lysa upp fasaden längst bort. Det är vackert. Mannen reser sig och går ut för att röka. Två brandbilar kör förbi.

Hon (Sång)

En ensam galning, det var väl skönt

En ensam galning, hoo

En ensam galning, skimrar så grönt

En ensam, ensam, doo

(Ev en till a-vers med text)

Det blir så mycket enklare

Om det är någon, om det är nån som inte

Vet vad han gör

Inte förstår varför

Det gör så mycket ondare

Om det är någon, om det är nån som vet hur

Illu han gör

Som vet precis varför

En ensam galning, det var väl skönt

En ensam galning, hoo

En ensam galning, rimmor på grönt

En ensam, ensam, doo

Mannen står kvar utanför caféet och röker. Han plockar fjädrar från fönstret. När alla stigit av bussen på hållplatsen intill släcker han cigaretten och går in igen.

Scen 2 (Flickan, Mannen, Kvinnan, Kören)

Utanför fönstret är det rörelse. Det blåser. Det märks att det är lunchtid. Två sällskap kommer in genom dörren. Det blir väldigt trångt och plötsligt sitter en liten flicka med svart tovigt hår uppe i taket. Hon tittar ner på de andra. Mannen ropar till henne.

Han

Du kan inte sitta där uppe. Du kan ramla ner o skada dig.

Flickan

Det blåser rosa uppvind. Du förstår inte. Uppvind, tuppvind.

Flickan vilar behagfullt ironiskt med ena armbågen mot taket.

Flickan (lite sånglikt)

Ni vet ingenting. Ni tror att bussen bara kommer och går. Att den aldrig står. Att det finns bjällror på vintern. Dumma!

Flickan rullar runt och sätter sig upp. Hon flinar ner mot dem. Samtidigt som hon nynnär på en sång släpper hon ut sju vita möss som börjar springa i en cirkel runt henne.

Flickan (fortsätter)

Ni trodde ni fått så ni teg! Men nu är det här på riktigt! Det går bra att lura sig själv. Att lura, tura, sura! Skit! Det är ni.

Ni vinglar i tanken. Dumma struttar! Det är inte nån annan. Nån annan stans. Utan vett och sans! Ta er för pannan. Det är besvär. Här.

Ni vet ingenting! Ni tror att uppvind är tuppvind och alltid består. Att det finns kossor i gräset. Dumma!

Nere på golvet ropar mannen till kvinnan.

Han

Ta ner henne! Hjälp mig. Hon är ju helt galen. Hon kan inte göra så här!

Hon

Bry dig inte om henne. Hon stör ingen däruppe. Kom och sätt dig här.

Det blir plötsligt mörkt. Kristallkronan slocknar och den gråa dagern i fönstret bländar mer än lyser upp. Uppe i taket sitter flickan med två levande ljus vid sin sida. Hon tvinnar sitt mörka tovigå hår mellan fingrarna medan hon sjunger.

Flickan och kör

*Det går en ängel kring vårt hus
Med två förgyllda ljus
Han bär boken i sin hand
och barnet i sin famn
Nu somna vi i Jesu namn
Amen*

(några repriser)

Flickan är borta. Allt lyser som vanligt igen. Det är bara kvinnan och mannen och deras tomma koppar kaffe.

Han

Alltså. Jag fattar inte. Hur kan man bära två förgyllda ljus, en bok och ett barn på en och samma gång. Jag fattar ingenting.

Lunchen är slut. Trådbussen kör förbi på sin ändlösa färd fram och tillbaks. Tvingad till sin väg av den outslitliga elektriska ledningen med alla gråsparvar som bara lyfter ett ögonblick när den far förbi. En vit mus kilar över golvet och klockan slår två.

Scen 3

Det är eftermiddag. Mannen är ensam på caféet. Han låtsas läsa tidningen. Men egentligen är han nån helt annanstans. Han gråter hejdlöst och vet inte om han skall gå ut eller stanna kvar. För det bara fortsätter.

Han

*När det bara kommer över mig. Jag vet inte.
Skulle vilja sitta bak på cykeln. I stolen på pakethållaren. Med mammas stora mjuka blåa kappa framför. Blunda, känna vinden, farten och bara lita.
Lita på. Lita till. Lite till.
Var är du? Varför finns du inte? Hur tror du det känns att bara vara? Utan?
Jag minns höstarna mest. När träden fortfarande var gula i det kyliga klara.
Jag levde. I mig.*

Utanför håller någon på att kasta glasflaskor i containern. Det väsnas. Huset vibrerar också av bilen som parkerat utanför med motorn på. Mannens gråt upphör när han ofrivilligt börjar läsa notisen om hur Mick Jagger bestigit Mount Everest i sällskap med tio djurrättsaktivister från gamla Östtyskland.

Scen 4 (Musen, Mannen, Kör)

En av de vita mössen sitter plötsligt uppe på bordet. Mannen blir rädd och ställer sig på stolen. liiiiii... liiiiii... När musen börjar tala till honom lugnar han sig dock och sätter sig ned.

Musen

Jag minns inte min mamma så noga. Inte någon pakethållare heller. Det finns inga cyklar i Musistan. Bara vagnar. Vagnar som dras av små sparvar. Som inte kan flyga. Men varför all denna gråt?

Han

Det är bara att allt går så fort. Allt håller på. Det går inte att stå. Still. Inte ens för den som vill.

Musen

Hos oss finns ingen stress. Ingen som är less. Det är ingen idé. Det är bättre att se. Och ta det som det är. Det finns till och med en lag mot görande på tid, och ett påbud som låter så här:

Kör (är med under Virra Firra sången)

Jag kan, jag skall, jag vill...

Jag kan, jag kan, jag vill, jag vill

Jag skall. jag skall, jag skall

Jag måste, måste, måste, måste...

Musen

Virra Firra Dirra

Jag kan, jag kan

Jag måste kunna

sluta irra, irra

Vinna Finna Dinna

Jag vill, jag vill

Jag måste vilja

sluta hinna, inna

*Vicka Ficka Dicka
Jag skall, jag skall
Jag måste skola
sluta hicka, icka*

*Vippa Fippa Dippa
Jag kan, jag kan
Jag måste kunna
sluta slippa, trippa -pa -pa -pa*

*Villa Filla Dilla
Jag vill, jag vill
Jag måste vilja
sluta trilla, illa -la -la -la*

*Vissa Fissa Dissa
Jag skall, jag skall
Jag måste skola
sluta gissa, issa -sa -sa -sa -sa
-sa -sa*

Satsa på dig själv istället. Nu. Hu-u...

Kör

*Vem är du
Vad vill du mig
Vad vill jag dig just nu. Säg!*

*Vem är jag
Vad vill jag mig
Vad vill jag mig just nu. Säg!*

Scen 5 (Alla)

Det har börjat skymma när dörren öppnas och kvinnan kommer in. Ute på torget verkar alla röra sig i riktning bort från avspärrningarna, som i en långsam koreografi. Till och med duvorna struttar makligt därhän. Kvinnan tittar lite uppgivet på mannen.

Hon

Sitter du här ensam och tycker synd om dig?

Han

Nej jag pratar med den vita musen.

Hon

Jaha!

Musen

Har du sett sex vita möss? Jag har letat överallt. Det är så mycket trafik och människor.

Hon

Nej. Kanske är de fast därborta. Det verkar vara nåt på gång. Alla drar sig därifrån.

Musen

Säg inget till flickan bara. Hon blir så arg om de är borta.

Hon

De säger att det måste vara organiserat. Att det är för stor precision.

På torget håller frukstånden på att slå igen. Flickan med det svarta toviga håret kommer flygande i en svärm av sparvar. Väl inne på caféet sätter hon sig på kanten av stolens ryggstöd.

Flickan

Det är klart. Det är klart det är en hämnd. För usel moral, för elakt förtal, för släpphänta val.

Gud så skojigt. Det kommer att ta flera dar. Jag kunde se hur rädda alla var.

Kan ni ha, kan ni ha, kan ni ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha.

Slutkör (Alla, och kören)

Kvinnan

En ensam galning, det var väl skönt...

En ensam galning, ho-o-o...

Mannen

Var är du? Varför finns du inte? Hur tror du det känns att bara vara? Utan?

Flickan

Ni vinglar i tanken. Dumma struttar! Det är inte nån annan. Nån annan stans. Utan vett och sans! Ta er för pannan. Det är besvär. Här.

Musen

Virra Firra Dirra

Jag kan, jag kan

Jag måste kunna

sluta irra, irra -ra -ra -ra -ra

Flickan

Hallå! Var är mina möss!!

Ute är det helt mörkt och torget är nästan öde. En ensam duva hoppar upp och ned på en plastpåse som inte vill öppna sig. De blåa och röda ljusen blinkar fortfarande och klockan slår åtta.

AKT 2

Scen 1 (kören)

Det är tidig morgon den andra dagen. Avspärningarna är kvar. När trådbussen åker förbi sitter den lilla flickan mellan elbygelns armar och tovar sitt svarta hår. Hon räknar sparvar och kastar giftpilar på alla mörkhyade hon ser. Runt torget ropar kyrktupporna hest till varandra.

Kören

Klockan är sju. Kuckeliku. Ku-ku-ku.

Ku-klux-klan, han är från iran, iran, nej Kurdistan.

Ku-klux-klan, är han inte från stan. Hu. Hu.

Klockan är sju. Kuckeliku. Ku-ku-ku.

Ku-klux-klan, han bär en turban, turban, från Afghanistan

Ku-klux-klan, är han inte från stan. Hu. Hu.

Långtbortistan (ful somm fan, pakistan)

Scen 2 (Kvinnan, Musen, Kör)

Ute på torget pickar duvorna i marken. En går i cirkel, sjuk.

Mamman med brandgul barnvagn passerar för tredje gången. Spårvagnarna går inte idag helle.

Det är gråkall våreftermiddag och små tanter skvallrar utanför affären. Den ensamma duvan lägger sig ned för att dö.

Inne på caféet finns bara kvinnan. Hon pratar med den vita musen som sitter på bordet.

Kvinnan

Han kunde väl väntat, han kunde väl ha väntat. Han kunde väl väntat tills jag var femti.

Han får inte dö så. Får inte dö så. (reprise)

Man kan inte överleva sina barn. Jag kan inte.

Musen

Min mamma, min mamma, blev uppäten av en katt, när jag var bara tre veckor. Det var otäckt. Det var otäckt...

Kvinnan

Jag vet inte vad han skulle i Afghanistan och göra. Vet inte. Vet inte.

Kör

Talibaner. Och USA. Ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha...

Musen

Smällar. Smällar. Smällar. Min bror fick ta smällen, bror fick ta smällen i en fälla i källaren. Han satt fast, han satt fast, han satt fast nästan två dygn, innan han dog.

Instrumentalt och dans

Kör (kommer in)

Han kunde väl väntat..., Min mamma uppäten av en katt... etc

Slut: Han får inte dö så! I en fälla i källaren. Man kan inte överleva sina barn.

Scen 3 (Kvinnan, Musen, Kör)

En kvinna och hennes tolvårige son kommer in genom dörren till caféet. De grälar. Pojken bär sin ettåriga syster på armen. Hon är arg. Aa-, aa-, aa.

Den vita musen ligger på rygg och håller en liten liten bok mellan tassarna.

Musen

Barnaga förbjöds redan på 1940-talet i Musistan. Det blev bra. Nu är det bara katter, fällor och flickan med det tovigga håret vi fruktar.

Ojdå! Här står att Afghaner, står att Afghaner är en slags hundar. Slogs din son med hundar?

Kvinnan och kör

Som hundar. Just som hundar. Trogna, utan att vilja. Hundar. Hunsade. Inte tänka. Bara lyda. Saken. Den goda.

(3 repris)

Kvinnan

Vi hade en hund. Vi hade en hund, en tax. Vi gick där i ur och skur. Med kopplet fäst i barnvagnen. Ett universum. Ett liv.

När han blev större skulle han hålla kopplet själv. De drog iväg! Drog iväg. Ramlade, skrattade, slickade. Tra-la-la...

På fotografiet. De leker. Leker. Leker. Tvillingar. Som tvillingar. Som hundar.

Som hundar. Precis som hundar.

Och nu är han död. Jättedöd. Precis allt. Allt.

Scen 4 (Mannen, Musen, Kör)

Flickan med det svarta toviga håret flyger förbi utanför fönstret. Hon sätter en lapp på utsidan av rutan. Mannen, som just kommit in går fram och läser:

Han

"De bultar på porten. Tar hornen från hjorten. Kör ned er i lorten. Snart är det dags för er. Ni ler. Men snart är det slut! Med ett tjut! Kan ni ha, kan ni ha ha ha ha ha..."
Hon är galen!

Hon

Hon kanske har sett nåt?

Han

De sade på radion att många nu kräver att man skall slå ut dem en gång för alla. Att anfall mot roten till det onda är det enda som hjälper. Att tala till dem på deras eget språk.

Sång. (Förmodligen av mannen.)

*Spring, spring, till klocktornet, spring
Låt mässingen rusa dig fri
Ring, ring, i kyrkklockan, ring
Sätt huvudet mitt inne i*

*Så slipper du ljudet från skriken i mörkret
och dånet från flyget som härskar på himlen
Så slipper du gråt från de rasande husen
och larmet från luften med svart helikopter*

Spring, spring...

*Ja slå, slå, slå
Så stoppar du våldet och ondskan och skriken och Puff!
Ja så, så, så
stick ögon för för ögon dra tänder för tänder, ta våldet i tjänst mot de dummares våld,
ja var tuff!*

Spring, spring...

*Så slipper du klagan från tuslitna själar
och tjut från raketer som rusar i natten
Så slipper du ropen från krossade drömmar
och vrålet från bränder vars rök skymmer månen*

Spring, spring...

Scen 5 (Flickan, Mamman, Kör)

På torget kommer ny information ur högtalarna på spårvagnshållplatsen. Inne på caféet försöker mamman och de två barnen fika. Flickan med det svarta toviga håret svävar liggande genom rummet. Sssch, sssch, sssch. Hon skjuter ärtor med ett rör mot ettåringen som sitter i barnstolen. Rrrr, rrrr, rrrr.

Flickan

*Snorunge, horunge, lortgris, skjortgris
Skitstövel, Vitstövel, Blekfis, Vekfis
Ärta kan du ha, kan du ha ha ha*

Barnet som får ärtorna på sig blir oroligt. Mamman förstår inte vad som händer. Så hon ropar.

Mamman

*Wilma! Hur bär du dig åt. Det går ju inte att fika med dig längre.
Wilma! Hihhi. Lugna ner dig. Det går ju inte att ha dig i möblerade rum.
Var har du din napp?
Wilma! lugna ner dig. Du får inte äta sånt. Hihhi.
Wilma hur bär du dig åt. Din skitgris! Nu går vi.*

Flickan

*Snorunge, horunge, lortgris, skjortgris
Skitstövel, Vitstövel, Blekfis, Vekfis
Ärta kan du ha, kan du ha ha ha
Jag vill va som du, bra som du...
Va som du, bra som du...*

Flickan och kör

*Det går en ängel kring vårt hus
Med två förgyllda ljus
Han bär boken i sin hand
och barnet i sin famn
Nu somna vi i Jesu namn
Amen*

(minst 4 repriser i olika arr)

Bip-bip. Bip-bip. Bip-bip. Bip-bip. Cafédörren låter varje gång nån kommer eller går. När flickan flyger förbi igen tar hon den vita musen och stoppar ner den i sin påse. Ute har ytterligare två duvor dött och klockorna slår fyra.

AKT 3

Scen 1 (Kvinnan, Mannen)

Det är lustigt hur alla rör sig i samma stråk. Fram och tillbaks på osynliga vägar, som om torget inte vore fritt. Det är eftermiddag och avspärningen är inne på sin tredje dag. Två duvor får äntligen håll på plastpåsen under bänken och börjar frossa. Inne på caféet sitter mannen och kvinnan.

Han

Jag är rädd. De säger att det är sex möss med band av stavar kring magen. Och en fjärrmekanism.

Hon

Det är inte deras fel. De råkade komma förbi och blev tvingade.

Han

Men de springer runt mitt i sta'n. När som helst kan det hända. Då är det slut.

Det blir tyst för en stund. Orden tar slut ihop med tanken att förstå. Det är mycket och det är inget. Att säga. Kråkorna har jagat bort duvorna och äter allt.

Hon

Hörde du om strömstar... Du lyssnar ju inte!

Han

Va?

Hon

Du lyssnar inte! Jag sade att de sett strömstaren död nere vid bäcken.

Han

Jag lyssnar visst. Kan man inte få tänka lite.

Hon

Två duvor först och nu strömstaren. Vet du att strömstaren egentligen är lika praktfull som påfågeln. Mindre, men lika grann.

Han

Om man inte får tänka kan man inte ha nåt att säga.

Hon

Du hade aldrig nåt att säga. Det var så svårt. Det gick inte. Bara tyst.

Han

Jag ville prata. Jag ville mycket. Jag vet inte...

Hon

Det är det som är problemet. Du vet inte. Du måste våga. Våga vara.

kort mellanmusik

Han

Minns du påfågeln som dök upp i snön ute i parken. Vi blev nog lika rädda som hon.

Hon

Det var inte en hon, det var en han. Förresten pratade de på radion om fåglarna som dör. Om det hänger ihop. Om det är gift eller så.

Han

Gift, gifta, giftigt. Förgifta. På engelska är gift en gåva. Du ville aldrig ha mig. Det var därför. Jag kommer aldrig att bli gift.

Hon

Du skall alltid lägga allt på andra. Det är inte andras fel allting. Det har aldrig läkt. Det som du gjorde. Och nu allt annat...

Kvinnan gråter. Kort mellanmusik

Han

Du måste prata om det. Han är borta, men du måste fortsätta. Du kan inte bara stänga.

Hon

Varje natt drömmer jag hur jag sitter i en tjugusig motorbåt och rutschar okontrollerat utför en brant rädda. Som Flumeride fast otäckt på riktigt. Sen tar det bara stopp i en smäll och jag vaknar. Ofta med ett skrik. Eller så är det två onda kvinnor med en drakfalk. De får allt att brinna. Fåglar, hundar, barn och jag vaknar igen.

Han (reflekterar för sig själv)

Det är inte konstigt. Först hans far, och sen han. På två år. Undrar hur det blivit om jag varit far. Det var ju så nära.

Hon (reflekterar för sig själv)

Det är när man inte kan sova. Tankarna går igång och värmen. Sen blir det ljust. Ljust men inte klart.
Vill du ha kaffe?

Han

Ja tack.

Kvinnan hämtar kaffe.

Han

Jag tror jag varit en bra far. Jag önskar att...

Hon

Tror du man kan bli galen bara sådär? Jag känner mig så konstig...

Han

Jag önskar man kunde backa 20 år.

Hon

Jag får så det bara svartnar. Det är nåt fel i hjärnan. Tror du det är det?

Han

Det var aldrig min mening att göra illa. Att göra någon illa.

Hon

Så ibland blir jag alldeles yr o precis svag i benen. Jag tror jag är sjuk.

Han

Hallå! Du är inte sjuk! Det har du aldrig varit!

Hon

Men du lyssnar ju inte. Du bara drömmar!

Han

Du har aldrig velat drömma. Du är så praktisk!

Hon

Jaha! Jag försöker berätta att jag är orolig och du säger så.

Han

Du är orolig. Ja. Men jag lovar. Det är inte nåt farligt.

Liten paus. Mer romantisk mellanmusik.

Han

Minns du hur påfågeln spärrade upp fjädrarna mot snön. Och skrek! Som vi sprang!

Hon

Tänk att något så vackert kan låta så hemskt? Som en blandning av flyglarm, rådjur och trasig operasopran.

Kärleksduett

vers

Hon

Minns du ljuset från båtarna i natten, på blåsvart medelhav.

(Han: Jag minns. Jag minns.)

Han

Minns du huset med rostig pump för vatten, och berg med mossvit lav.

(Hon: Jag minns. Jag minns.)

refräng, båda

Det är märkligt hur skör den tråd som bär,

kärleken ändå är

Samtidigt väver tiden band

som aldrig kan gå helt isär

Det är märkligt hur vi trots alla besvär,

längtan till kärleken när

Samtidigt står det i ödets hand,

att kärlek är allt som vi är

Åren går, en del består

Som den tystnad i närhet som en gång var vår

Nu finns inte mer, hur du än ber,

än det du själv bär i ditt inre kvarter

vers

Han

Minns du natten vi sov under bar himmel, vid Dover, vi såg Calais...

(Hon: Jag minns. Jag minns.)

Hon

Minns du skratten, vi älskade var timme, i båten vi ankrat i lä.

(Han: Jag minns. Jag minns.)

Refräng igen

Scen 2 (Flickan och musen. Mannen.)

Ute på torget råder ett egendomligt lugn. Det är nästan helt tomt. Som om man väntar på något. Inte en fågel syns till. Den lilla flickan sitter under ett av borden och tovar sitt hår i små virvlar.

Flickan

Gud så gulligt med såna små turturduvor. Fast det blev ju aldrig nåt. Så det kan ni ha!
Kan ni ha-ha-ha-ha-ha-...

Musen

Hjälp. Jag kvävs! Släpp ut mig!

Flickan tar upp plastpåsen med den lilla vita musen och håller den i luften.

Flickan

Tyst med dig. Du lät de andra sticka iväg. Nu kan du ha! Kan du ha-ha-ha...

Musen

Hjälp. Jag dör! Hilfe! Hilfe! Jag måste ha luft. Måste ut.

Mannen går fram till bordet.

Mannen

Sluta! Han håller ju på att dö. Han måste ha luft! Varför är du så elak hela tiden?

Flickan gör hål i påsen, hänger den på en krok och börjar berätta.

Flickan

På min tid. Jag var liten flicka. Eller mera en ung dam. När jag var fjorton skulle jag giftas fint. Det var så. Då.

Musen

Jag andas. Andas. De får inte blandas. Kvinnor och män. Det är fortfarande. Krig. Mellan de båda. Och den starkare vinner. Alltid. I all tid.

Flickan

Han var gammal och rik. Han luktade sprit Han slog och slog. Och nå't i mig dog. Jag vägrade dock att helt ge upp. Vi grälade. Han skrek, jag grät. Han viftade, måttade, brottade och plötsligt. Ett levande ljus. Ivägen. Han brann som spruteld, som påskris som piskats i krut. Jag ville bara ut.

Musen

Hu. Hu. Han fick så han teg.

Flickan

Han dog. Och de sade det var mitt fel. Vems annars? Rådets dom var stum och hård:

Kören (sång/ramsa)

*Som häxa skall du leva i frusen tid
Osalign, ilsken, aldrig blid*

*Och din tunga skall sjunga elaka ord
Så att du aldrig bjuds till någons bord*

*Du skall vakta på mössen så deras kritik
Inte kan spridas och bli till praktik*

*Ty mössen har kunskap om farliga ting
som hotar att spräcka de mäktigas ring*

Musen (sång)

Hu, hu. Han fick så han teg. Tänk att du vågade stå emot!

*När någon vågar resa sig mot, säga sant och kräva rätt
Då räcker inte längre hot, kverulans, och dåligt sätt*

*Då kommer Gud att sträcka ut, en hjälpsam hand, och säga stopp
Och andra kommer med till slut, och ondskans tand, rycks slutligt bort.*

Hu, Hu. Han fick så han teg.

Flickan (sång)

*Jag ville så väl, det var inget mer
I oskuld på väg mot en avgrund ner*

*Jag var bara vanlig och sa' hur det var
I tron att det räckte med det man har*

*Så kom rustningen på, och allting blev stängt
Ett ögonblick gick, och allt hade svängt*

*Det gör ont att aldrig göra nå't bra
Att aldrig få bli det som jag ville va'*

*Jag kunde inte mer vara mig. Vara mig. Vara jag.
Jag vill va som du. Bra som du.
Va som du, bra som du,*

Kör (mässande sång)

*Härdas skall du, arma liv, slipas skarp till eggad kniv
Härdas skall du, dunkla giv, inget får synas som blottar dig*

*En mask är ondskan, av härdat stål, ett skal som ingen svaghet tål
En mask som döljer varje spricka, som kväser och fjättrar tanken vår*

*Men längst därinne, finns en röst, som skulle kunna sjunga klart nån gång,
För en längtan dväljs i varje bröst, som vill spricka ut i yrvaken sång*

*Falla skall du, du tunga skrud, som döljer så mycken harm och hud
Falla skall du, slutligen, och ge plats för människans egna ljud*

(alt: falla skall du, slutligen, i stilla mak med hjälp av Gud)

Musen och flickan i en kort avslutningsduett (sjunger varannan rad, flätar i varann)

*Om du bara vågar se hur det verkligen är
Om du tänker på riktigt, stort och eget
Om du lär av historien att upptäcka lögnen
Om du väljer visa svaghet och okunskap
Om du förstår att ge är bättre än ha
Om du ringaktar makt som vilar på förtryck
Om du betänker att den andre är precis som du
Om du förlåter och drivs av en kärlek till allt*

*Om du bara klarar att göra allt detta
Då blir allt bra. Ja då blir allting riktigt bra.*

Kan bli bra-bra-bra-bra...

Kan du ha-ha-ha-ha-ha... (samtidigt både bra o ha)

Scen 3 (Alla och kör)

På torget går en ensam duva runt de magra rester kråkorna lämnat. Trådbussen kör förbi igen. Annars är det tomt. På caféet har radionyhetera just slutat och det är alldeles tyst. Alla sitter och tittar ner och skriver SMS. Det finns mycket att berätta.

Sploing (sms kommer)

Bip, bip-bip, bip, bip-bip-bip-bip, bib, bip. (trycker på olika bokstäver en till fyra ggr. Olika tonhöjd för olika knappar.)

Kan växlas med konsonantljud som ett torrt knappljud.

Och sploing för mottaget

Varvas med lite oj!, mm...! huo!, ljudliga reaktioner på vad som händer i relationen till den egna sms-en

Scen 4 (Kvinnan först. Sedan alla och kör.)

Solen skiner lågt över det tomma torget. Den tredje dagen i staden går mot skymning. Kvinnan är för en stund ensam på caféet. Allt rinner plötsligt över när hon sparkar en stol som flyger iväg.

Kvinnan (detta är en skiss)

Aa-aa-aa...

liii-iii...

Jävlar!

Skit!

Jag hatar det! Hatar det!

Aaaa-ooo-iiii...

Skit!

Slut! Det måste ta slut!

Ne-ej!

Jag blir va-a-ansinnig!

Hur! Hur kan nån en sekund! En enda sekund, fortfarande tro. Fortfarande tro.

Jag ha-atar! Aa-aa-aa...

Att våld kan stoppa våld o skapa fred och frid!

Aa-aa-aa. Ha-aat! Det är så dumt. Så ofattbart. Så underbar enfald!

Att svält och slag under bältet skulle få dem att sluta kämpa för sitt. Så dumt! Så underbart, idiotiskt, fantastiskt dumt!

Flyglarm startar därute samtidigt som alla kommer in på caféet. Flickan sitter i taket och kastar kristaller från taklampan på mannen och kvinnan. Hon missar hela tiden. Musen river hål i tapeten och mannen kastar ett glas i golvet.

Kör och alla i arg tutti (texten är en skiss)

Flickan

Aa-aa-ii-ii...

Mannen

Skit!

Ooo-aaa-iii

Musen

Det får inte! Inte igen! Aldrig mer!

Kvinnan

Jävlar!

Flickan

Det måste ta slut! Ut!

Mannen

Nej! De får inte.

Musen

Ta slut! Ut. Titt-ut!

Alla

Skit!

(Oväntad o otäck tystnad i musiken.)

Det sitter plötsligt två vita möss under fönstret. Och plötsligt är allt bara totalt. Totalt vitt. Ljus. Sen är allt borta. Ingenting. Precis allt. Allt.

Kör (kanske utan ord)

Det går en ängel kring vårt hus

Med två förgyllda ljus

Han bär boken i sin hand

och barnet i sin famn

Nu somna vi i Jesu namn

Amen

Scen 5 (Musen, kören, alla)

Den vita musen sitter någon helt annanstans och läser i sin bok.

Musen

Här står att minnet är kortast. Kortare än vit dvärgmus. Dvärgmus, dvärgmus. Na-na-na-na-na-na.

Musen och kör (Slutkoral)

*Det står att tiden läker alla sår och ingen längre minns hur det var, minns hur det var.
Så därför gör de detsamma, detsamma, detsamma...*
(ev en ny extravers m text)

Musen och kör (Kabaret-vals)

*Om och om. Ont och ont. Tomt och torrt med iver.
Står att tiden läker alla sår...*
(Många reprisar med lite olika text.)
Så därför gör de detsamma.

Musen och flickan

Människa och människa. Omänniska.

Sedan dans med instrumentalversioner av först koral o sen vals.

Kören kommer in

*Om och om. Ont och ont. Tomt och torrt med iver.
Står att tiden läker alla sår...*
(Några reprisar med lite olika text.)
Så därför gör de detsamma.

Musen och flickan

Människa och människa. Omänniska.

Kören

Hälla, fälla, smälla. Hu!

Det är natt i Musistan och klockorna slår tolv. Ding-dong, ding-dong...

SLUT!